

Hồi 60

Cổ thành mê mộng

9 iữa mưa khói mênh mang khó phân biệt đâu là sương đâu là mưa, Cô Nguyệt Minh tay cầm Sở hạp, về lại quảng trường ở cửa thành, đi ngang qua Bạch Lộ Vũ bỏ rơi dưới đất, không có hứng thú liếc tới nó một cái, lòng y đã sớm nguội lạnh. Trên lưng vẫn còn đeo uyển kiếm, chỉ là dùng để kết liễu đời tàn.

Nếu có thể mở Sở hạp, y sẽ đem Tương quả chia làm hai phần, để Ô Tử Hư và Vô Song Nữ ăn, xem xem Tương quả có thật là tiền quả xứng với danh nghĩa không, chỉ tiếc Sở hạp không có khóa không có kẽ hở, làm cho y căn bản không biết bắt đầu từ đâu. Mà Ô Tử Hư thiện nghệ phá mở khóa nhất đã mất đi cơ hội thử tay.

Y hy vọng hồi ức kiếp trước có thể chảy lọt vào đầu óc của y như Qua Mặc làm sao! Vậy thì y có thể biết bí pháp mở hộp.

Giữa sương mưa mịt mờ, tòa thành trì viễn cổ bị phá hủy đã chuyển hóa thành đất trời mê ly, giống như một giấc mộng vĩnh viễn không thể tỉnh lại, sinh ly tử biệt gì, bi hoan ly hợp gì đều biến thành chuyện không đủ nặng nhẹ, mất đi ý nghĩa vốn có trong hiện thực.

Ô Tử Hư và Vô Song Nữ vốn nằm trên quảng trường đã biến mất không thấy bóng dáng.

Cô Nguyệt Minh không thấy lạ gì, cảm giác của y đã tê tái dần dần từ sớm, không còn có sự tình nào có thể làm cho tâm tình của y dợn sóng nữa. Y giong đuốc lửa, đi tới quảng trường qua bên kia cửa thành, giữa ánh lửa chiếu rọi, đằng trước xuất hiện khung cửa, thanh âm của Vô Song Nữ truyền lại: "Bọn ta ở đây!".

Đầu óc Cô Nguyệt Minh như bị sét đánh trúng, chấn động mạnh nhảy vọt lên, gấp rút chạy tới, Vô Song Nữ và Ô Tử Hư dựa vào vách đá ngồi trong con đường dưới thành lâu vào cửa vừa hẹp vừa dài.

Thanh âm của Tiết Đình Hao tựa như vang trong tai y.

"Dưới đáy sơn thành, bọn ta phát hiện một thông đạo, tận cuối là một cánh cửa đồng còn nguyên, trong cửa là một không gian rộng rãi sâu cỡ năm trượng, chắc đã từng đục đá dưới đáy sơn thành xây nên".

Là trong thạch thất sau cánh cửa đồng, bọn Phu Mãnh đã tìm được Sở hạp trong truyền thuyết.

Cô Nguyệt Minh cảm được xuống đất ngoài môn đạo, ngồi xổm trước hai người, vượt ngoài ý liệu của y, Vô Song Nữ chỉ có sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt vẫn ngời sáng kiên định.

Tình huống của Ô Tử Hư ác liệt hơn, mặt mày không còn một hột máu, da thịt ánh một màu xanh chàm đáng sợ, không những tình huống mất máu nghiêm trọng, còn trúng độc cực nặng. Mũi tên vẫn còn trên ngực trái của hắn, để lộ đuôi tên kinh hồn khiếp đảm, máu tuy đã ngừng chảy, nhưng đã đủ nhuộm đầm y phục của hắn.

Hắn vẫn còn thở, ngực khe khẽ nhấp nhô, đôi mắt nhắm chặt, cho dù không có kinh nghiệm bằng Cô Nguyệt Minh cũng biết hắn không còn có thể hoàn hồn, Đại la kim tiên cũng không cứu được sinh mệnh đang tan tắt của hắn. Trên sự thật hắn có thể cầm cự đến giờ phút này đã là một kỳ tích rồi.

Vô Song Nữ thốt thức: "Hắn không xong rồi! Hắn hồi nãy tỉnh dậy, còn hỏi ta người có về chưa, người hắn quan tâm nhất là người".

Tầm nhìn của Cô Nguyệt Minh mù mờ đi, lệ nóng không khống chế nổi trào ra khoe mắt, vào giờ phút này, y chịu trả bất kỳ một giá nào để đánh đổi tính mệnh của Ô Tử Hư về.

Nghĩ tới Ô Tử Hư đã từng nói hắn sợ chết, càng khiến cho y can trường đứt đoạn, đau xót thống khổ.

Vân Mộng nữ thần ơi! Nàng triệu hắn đến cổ thành, không ngờ là để hủy diệt hắn sao? Cừu nhân thật sự của nàng đáng lẽ là Cô Nguyệt Minh ta chứ đâu phải là hắn.

"Đã giết hắn chưa?"

Cô Nguyệt Minh nhìn sang Vô Song Nữ, tỉnh lại chút ít: "Đã giết! Nàng cảm thấy sao?"

Vô Song Nữ hần học: "Hắn đã hại ta nhà tan người mất, ta không thể để hắn giết ta, may sao độc tiễn bắn sót bên đùi ta, ta lợi dụng lúc hắn bận đối phó người, rút trủy thủ nhọn đau khoét độc tiễn cả thịt lẫn da ra, rắc thuốc có công năng giải độc, băng bó lại xong, thấy Ô Tử Hư liều mạng bò vào thông đạo này, chỉ còn nước bò theo hắn, đỡ hắn ngồi lên xong thì ta cũng không còn khí lực".

Lại nhắm mắt roi lệ, thì thầm: "Trời có mắt! Người cuối cùng đã giết hắn".

Cô Nguyệt Minh không biết nên vui hay buồn, nhưng biết mình đã mất đi lực lượng chấn chỉnh tác phong, một thứ cảm giác mệt mỏi hừng hực tràn dâng từ tận thâm tâm, lan dần toàn thân, bất kể làm bất cứ chuyện gì cũng không còn chút xíu ý nghĩa thực chất nữa.

Vô Song Nữ thốt: "Người tại sao không né tránh, người đáng lẽ có thể làm được mà?". Tiếp đó thanh âm vo ve như muỗi: "Có phải vì ta ở đằng sau người không?".

Cô Nguyệt Minh ngậy người nhìn nàng, thều thào: "Song Song!".

Vô Song Nữ gương đôi mắt đẹp, buồn thảm thốt: "Các người hai người đều là kẻ khờ, người đón một tên cho ta, hấn chịu một tên cho người, đây có phải là oan nghiệt kiếp trước không?".

Lại dịu dàng thốt: "Cha ở bên trong, người có nhìn thấy không?".

Cô Nguyệt Minh cảm thấy giờ phút này làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả động não nghĩ ngợi, cũng đều phải tốn phí khí lực gấp bội lúc bình thường, bần thần nhìn sâu bên trong, ở khu vực ngoài rìa phạm vi ánh đuốc có thể chiếu tới, thấp thoáng thấy một người phủ phục dưới đất, hiển nhiên là di hài của Phu Mãnh bị Qua Mặc dời đến đó.

Cô Nguyệt Minh chao đảo, biết mình vì thể lực tiêu hao thái quá, thêm vào thương tâm quá độ, tự nhiên bò đến bên kia Ô Tử Hư, dựa lưng vào tường.

Tiếng hô hấp của ba người lên xuống trong con đường.

Thanh âm của Vô Song Nữ truyền qua: "Cô Nguyệt Minh! Người có thụ thương không?".

Cô Nguyệt Minh đáp: "Ta không bị thương, nhưng rất mệt mỏi".

Vô Song Nữ thở dài: "Ta cũng rất mệt mỏi, hy vọng có thể ngủ như vậy, vĩnh viễn không cần tỉnh lại".

Cô Nguyệt Minh thầm nghĩ đây có lẽ là kết cục lý tưởng nhất cho bọn họ, y thật không muốn sống nữa, ý niệm đó vừa bốc lên, thần trí của y mê man đi.

oOo

Khâu Cửu Sư cầm đuốc đi trước dẫn đường, lần theo một đầm nước tiến tới trước, đột nhiên giạt mình dừng bước.

Bách Thuần theo sát sau hấn cũng dừng theo, đang định hỏi hấn, Khâu Cửu Sư ra dấu không nên nói chuyện.

Nguyễn Tu Chân và Kỳ Thiện mặt sau còn nghĩ phát hiện ra tung tích địch nhân, liền dõng tới trước, vừa thấy liền kinh hãi đứng sững lại, nổi da gà toàn thân.

Bên kia đầm nước cách bọn họ hơn hai chục trượng, tụ tập ba mươi mấy con sói hoang, có đứng có ngồi, đang trừng trừng nhìn bọn họ, dưới ánh đuốc soi rọi, mắt chúng trong suốt loang loáng ánh xanh lục, âm trầm khủng bố.

Bách Thuần run giọng: “Làm sao đây?”.

Ký Thiện nói: “Bọn ta có thể đi đường vòng”.

Khâu Cửu Sư thấy bọn chúng không có động tác công kích, an tâm phần nào, thấp giọng: “Đây là biện pháp duy nhất, bọn ta lùi lại trước đã”.

Bốn người thử lùi đi, mấy con sói trong bầy vốn đang ngồi lập tức đứng dậy, lông cổ dựng lên, cổ họng gầm gừ, đám sói di động theo phương hướng bọn họ, ra tư thế hung mãnh muốn phóng tới.

Bốn người không hện mà cùng dừng lại.

Vượt ngoài ý liệu của bọn họ, bầy sói cũng bình tĩnh lại, đang đứng lại ngồi xuống thăm cổ.

Ký Thiện thất thanh: “Chuyện này là sao?”.

Khâu Cửu Sư cũng nói: “Thật không hợp tình hợp lý, bọn chúng không công kích bọn ta có lẽ là vì đã ăn no bụng, nhưng bọn ta lại không phải muốn đi ngang qua bọn chúng, mà muốn bỏ đi mà!”.

Bách Thuần run giọng kinh hoàng: “Có lẽ bọn chúng không cho món ăn ngon như bốn người bọn ta bỏ đi, đợi nghỉ ngơi xong rồi mới động khẩu”.

Ký Thiện trầm giọng: “Cửu Sư có nắm chắc ứng phó nổi bao nhiêu con sói hoang đó không?”.

Khâu Cửu Sư cười khổ: “Ta chưa từng giao thủ với chúng, nhưng mười mấy con chắc ứng phó được, vấn đề là dưới tình huống như vậy, ta không có cách nào bảo hộ được Bách Thuần và Tu Chân, đây tuyệt không phải là nơi thích hợp để ác đấu với sói hoang”.

Ký Thiện thốt: “Bọn ta thử tiếp tục tiến tới xem sao?”.

Khâu Cửu Sư nói: “Các người ở lại đây!”. Nói xong bước tới một bước.

Hai con sói hoang lại đứng dậy, khiến cho Khâu Cửu Sư vội rút chân, sói lại ngồi xuống.

Khâu Cửu Sư bất lực: “Ta thấy suy đoán của Bách Thuần có lý, trận chiến này không thể tránh khỏi, Tu Chân ngươi tại sao không nói gì?”.

Nguyễn Tu Chân nghiêm nghị đáp: “Ta đang quan sát”.

Ký Thiện không hiểu: “Nguyễn tiên sinh thấy được đạo lý gì?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Ta đang quan sát bọn chúng, xem bọn chúng thật ra ở tình trạng bình thường, hay là bị lực lượng chúa tể Vân Mộng Trạch nào đó thao khống”.

Khâu Cửu Sư đã minh bạch: “Thật huyền hoặc như vậy sao?”.

Nguyễn Tu Chân ung dung đáp: “Huyền hoặc như vậy. Bọn ta vẫn ở trong cuộc, mà nghi vấn của cuộc này sắp được vạch trần, nhưng còn chưa đến lúc, bọn ta cần đợi một khoảng thời gian nữa. Minh bạch chưa? Ngồi xuống đi, bọn ta cần phải tĩnh dưỡng tinh thần, mới có thể ứng phó bất cứ đột biến nào”.

oOo

Cô Nguyệt Minh tỉnh lại. Ánh bình minh từ khung cửa bắn vào, thì ra mới nhắm mắt mà trời đã sáng rồi, nhất thời hồ đồ, quên đi mình tại sao lại ở hoàn cảnh kỳ dị như vậy, vụt nhớ tới tình huống trước khi ngủ, liền mở mắt nhìn sang Ô Tử Hư nằm bên cạnh.

Ô Tử Hư đang dụi mắt.

Cô Nguyệt Minh giật nảy mình: “Người không sao chứ?”.

Ô Tử Hư như không hề gì nhìn sang y, đôi mắt dị quang lấp loáng, không hiểu: “Ta có chuyện gì chứ?”. Tiếp đó run bần bật, nhìn xuống ngực mình, kinh dị há hốc miệng không nói nên lời.

Cô Nguyệt Minh cũng ngây người trợn trừng nhìn ngực hắn, không những không có tên nỏ, áo cũng không có chút xíu dấu tích nhuộm máu.

Vô Song Nữ vốn nằm bên kia Ô Tử Hư đã biến mất, không biết đã đi đâu.

Ô Tử Hư nhìn sang Cô Nguyệt Minh, kinh hãi hỏi: “Ta không phải đã trúng tên của Qua Mặc sao? Là Vân Mộng nữ thần dùng tiên pháp cứu ta sao?”.

Cô Nguyệt Minh dỗi nhìn bốn phía: “Nhận thức của ngươi đối với cổ vật rộng rãi hơn ta, nói cho ta biết, đây có giống một tòa cổ thành bị lửa dữ thiêu rụi không?”.

Ô Tử Hư giơ tay sờ lên tường sau lưng, rên rỉ: “Má ơi! Ngươi nói đúng! Đây đâu phải là một tòa cổ thành, mà là một tòa thành mới xây”.

Cô Nguyệt Minh không nói được gì.

Ô Tử Hư nhìn sang con đường ra cửa, lập tức thu hồi mục quang, đầu đập vào tường: “Cửa thành vẫn còn! Cửa thành vẫn còn! Ài! Lão Cô! Nhìn cửa thành kia”.

Cô Nguyệt Minh nổi da gà nhìn ra con đường tới cửa thành, lọt vào mắt không ngờ là một cửa thành còn nguyên, hai bên là tường thành, như hai cánh dơi triển khai tả hữu, cảnh tượng kỳ tình như luồng sét đánh vào đầu y, làm cho óc y chỉ còn một mảng trống không, mất đi năng lực suy nghĩ.

Ô Tử Hư thở hổn hển: “Rất tà môn! Đúng không?”.

Cô Nguyệt Minh cũng không dám nhìn nữa, đầu dựa vào tường, mục quang chăm chăm trên vách đá mới tinh đối diện, gật đầu: “Bọn ta có thể đã bị nữ thần tổng về Chuyên thành hơn ngàn năm trước. Sở hạp cũng đã biến mất”.

Ô Tử Hư hưng phấn: “Đúng! Mọi thứ đều không biến đổi, bọn ta thật sự vẫn nằm trong môn đạo hư phế của cổ thành hơn ngàn năm sau, ta đã trúng độc tiền, tổn khí nhiều hơn là nhập khí, là giây phút trước khi ta chết, nàng đưa hồn phách bọn ta quay ngược về kiếp trước. Hiện tại bọn ta nào có khác gì cùng nằm mộng, mà trong giấc mộng kiếp trước này, bọn ta sẽ tìm ra đáp án”.

Cô Nguyệt Minh nghĩ đến sau khi tỉnh lại phải đối diện với hiện thực đáng sợ đến mức không thể tiếp nhận, lập tức tâm tình xấu hẳn, buồn bã hỏi: “Đáp án gì?”.

Ô Tử Hư đáp: “Đáp án người muốn tìm là Song Song ở đời trước thật ra đã nói câu gì mà có thể làm cho người đời đời kiếp kiếp khó quên; đáp án của ta là muốn minh bạch Vân Mộng nữ thần tại sao lại muốn giết ta?”.

Cô Nguyệt Minh lòng rung động, nhìn sang hẳn.

Ô Tử Hư hoàn toàn hồi phục lại sức sống và đấu chí, hân hoan nói: “Người đã minh bạch rồi! Đối với bọn ta mà nói, tử vong đương nhiên đáng sợ, nhưng đối với nàng mà nói, có lẽ là một chuyện hoàn toàn khác. Nàng triệu bọn ta đến cổ thành, là muốn giải quyết oan nghiệt kiếp trước đã quẩn quện hơn một ngàn năm trăm năm. Hiện tại thời khắc đã đến, bọn ta hành động chứ?”.

Nói còn chưa dứt, ngoài thành truyền đến thanh âm thiên quân vạn mã chém giết.

oOo

Mưa sương mịt mù, Phụng công công đứng trên Tuấn Tinh Thạch, trông dõi sang Vân Mộng Trạch bên kia bờ. Vô Chung Hà hai bờ có hàng trăm bó đuốc chiếu sáng như ban ngày, chiến sĩ theo bốn cây cầu nổi mới xây tạm qua sông. Bộ đội của lão vẫn liên miên bất tuyệt từ chiến thuyền dựa bờ Tương Thủy kéo đến, quang cảnh hùng tráng.

Bốn tướng lãnh tâm phúc đứng bên cạnh lão, bao gồm cả Nhạc Kỳ cầm dù che mưa cho lão. Hàn Khai Giáp mặt mày tái mét sợ hãi đứng hầu sau lưng lão, bấm báo tình huống Quý Nhiếp Đề truy đuổi bọn Ngũ Độn Đạo, Khâu Cửu Sư. Hàn Khai Giáp đại để kể ra thực tình, lại tránh nặng tìm nhẹ, cố sức nói giúp Quý Nhiếp Đề, đem trách nhiệm đổ lên mình Cô Nguyệt Minh.

Phụng công công căn bản không có lòng dạ nào nghe lọt, cái đang nghĩ trong lòng là tình cảnh Chuyên thành năm xưa bị đại quân Sở quốc tấn công, đại khái chắc cũng uy thế khí phách như trước mắt, tâm tình khát vọng đối với Sở hạp càng lúc càng mãnh liệt.

Ai phản bội lại lão, ai trung thành với lão, đâu có để trong lòng lão, hiện tại chỉ có Sở hạp có thể làm cho lão động tâm, mọi sự khác đều không đáng để ý tới.

Mãi cho đến khi Hàn Khai Giáp nói tới Mạc Lương có thể bằng vào Thần bộ phận mà truy tung Ngũ Độn Đạo, còn Ngũ Độn Đạo lại là nhân vật then chốt trong việc có thể tìm ra cổ thành hay không, lão mới giật mình động dụng, xoay lại như con ốc, nói với Hàn Khai Giáp: "Người lập tức thống lĩnh hai trăm huynh đệ đi bảo vệ Mạc Lương, kêu gã dùng bờ bên kia Tuấn Tinh Thạch làm khởi điểm, tra tìm về hướng đông, nếu tìm được Ngũ Độn Đạo, hay Cô Nguyệt Minh, liền dùng yên hoa hỏa tiễn báo tin cho ta, nhưng tuyệt không thể động thủ đả thương người, chỉ cho phép vây khốn bọn chúng trùng trùng. Hiểu chứ?".

Hàn Khai Giáp thâm gạt mồ hôi lạnh, biết tạm thời bảo vệ được tính mệnh, vội vàng lớn tiếng tiếp lệnh, nhảy xuống đi chấp hành nhiệm vụ.

Phụng công công đôi mắt loang loáng thần quang, trầm ngâm một hồi, chợt ngửa mặt cười khà khà.

Bọn Nhạc Kỳ đều không hiểu có chỗ nào đáng cười, bất quá kẻ cười là Phụng công công, bốn người chỉ còn nước cung kính lắng nghe.

Phụng công công ngưng cười, thở dài thốt: "Đây gọi là trời giúp ta rồi. Hài tử Nguyệt Minh này không tệ, không cô phụ kỳ vọng của ta đối với y, cả Nhiếp Đề cũng đều không lại y".

Bốn người nghe vậy có vẻ như hiểu mà lại không hiểu, đương nhiên không ai dám hỏi cho rõ.

Phụng công công mục quang quay sang chỗ Nhạc Kỳ, vui vẻ thốt: “Lập tức mời phu nhân đến đây cho ta, kêu nàng mặc thêm y phục để tránh nhiễm lạnh. Sau khi nàng đến sẽ là lúc bọn ta qua sông”.

oOo

Vô Song Nữ mở đôi mắt đẹp. Con đường vào cửa, Ô Tử Hư đang lâm nguy, Cô Nguyệt Minh và Sở hạp đều biến mất hoàn toàn, triển hiện trước mắt là cảnh sắc sông nước trắng lẹ bao la, nàng đứng trên đỉnh cổ thành, trên tường thành cúi nhìn mặt đất trải mình vô hạn.

Vô Chung Hà vắt ngang trên bình dã cách ngoài năm dặm, mình nguyệt treo mình mé biên duyên mặt đất, tinh quang lấp lăm bên ngoài vầng sáng của trăng thanh, trời và đất bị ánh trăng dung hợp, không còn phân chia nữa.

Vô Song Nữ tâm thần chấn động, biết mình lại bị Vân Mộng nữ thần dùng vô thượng thần thông đưa vào ảo cảnh, mà chuyển này khác với dĩ vãng, càng rõ rệt hơn, tuyệt không chút mơ hồ.

Trong lòng nàng tràn ngập một sự an tĩnh không hạn định, dưới đáy của an tĩnh lại là tâm tình mênh mông kịch liệt, cảm giác như nước lạnh bị lửa dữ đun thiêu mà lại vĩnh viễn không sôi trào, nàng không hiểu thấu thủ tâm tình mâu thuẫn này, nàng không hiểu thấu mình.

Đột nhiên nàng tựa như cảm thấy gì đó, nhìn sang bên cạnh. Vân Mộng nữ thần hiện thân đằng trước, cũng đang quan sát bình nguyên Vô Chung Hà, đôi mắt như bảo thạch nhìn chăm chú thâm tình, mái tóc dài lơ thơ theo gió núi, phảng phất một tán mây kim quang lấp lánh, biến ảo vô thường. gương mặt tươi cười của nàng tinh oanh như ngọc đẹp, từ sâu kín bên trong tỏa ra thanh quang làm người ta lóa mắt, cùng khoe ánh với mình nguyệt trên bình địa. Nàng vận y phục nghệ thuật trắng như tuyết đan dệt bằng lông chim, ánh màu lưu động không có cách nào hình dung, Vô Song Nữ không thể nhìn kỹ được.

Vô Song Nữ có vẻ không còn nhận được nữa: “Mọi sự thật ra là vì cái gì?”.

Một thanh âm nữ nhân cảm động lòng người như tiếng trời vang bên tai Vô Song Nữ: “Mỗi một sinh mệnh, mỗi một đoạn lý trình, đều có sứ mệnh và mục đích, chỉ là bọn ta không hiểu, mới có thể vì thất bại mà huyệt hẫng, vì tử vong mà buồn khóc. Nhân thế mà nàng dẫn thân vào, chỉ là một thứ hình thức của sinh mệnh, ngoài thứ hình thức đó, còn có vô số hình thức sinh mệnh khác, đang đợi chờ nàng đi trải nghiệm, đợi chờ nàng đi thưởng

thức. Chỉ cần nàng có thể thật sự nắm bắt hàm ý trong lời nói của ta, vấn đề lần quần trong đầu nàng có thể giải tỏa được hết”.

Đôi môi thom của Vân Mộng nữ thần không động đậy chút nào, thanh âm lại rõ rệt từng tiếng lọt vào tai Vô Song Nữ, thần kỳ đến cực điểm. Bất quá Vô Song Nữ không thấy lạ gì, không nghĩ là kỳ dị.

Đối với lời nói của Vân Mộng nữ thần, Vô Song Nữ tự như hiểu mà lại không hiểu, nhất thời không có cách nào nắm bắt, nhưng không biết tại sao, nàng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Vô Song Nữ có xung động thất thanh khóc lớn, thứ tâm tình bi thương không tên tuổi này tựa như đang chi phối nàng, thốt thức hỏi: “Nàng muốn ta đến đây là vì cái gì? Đã là mọi sự do số phận quyết định, làm người còn có ý nghĩa gì nữa?”.

Thanh âm của Vân Mộng nữ thần tựa như truyền vào nơi sâu kín nhất trong nội tâm nàng: “Số phận đương nhiên không phải như trong suy tưởng của nàng, cũng không cần phải suy đoán bậy, ngày nào nàng còn bị giới hạn trong vòng sinh tử, bất cứ nỗ lực gì cũng chỉ hao tổn tinh thần. Sai khiến nàng đến đây đâu phải là ta, mà là tình yêu ẩn tàng trong lòng nàng, rất mau chóng nàng sẽ minh bạch lời ta nói, đây là cơ duyên ngàn năm một thuở, đừng bỏ lỡ! Đừng bỏ lỡ!”.

Hai câu nói cuối cùng của nàng lớn tiếng hẳn, biến thành tiếng vọng lớn chấn động rung chuyển đất trời, hồi vọng giữa không gian bao la trên đỉnh núi.

Vàng trắng sáng tinh khiết càng ngời tỏ hơn, như tịch dương của hoàng hôn, triền núi bị ánh trắng kỳ dị bao trùm, mặt đất trải mình vô tận bốn phương tám hướng sơn thành.

Vô Song Nữ phát giác mình đang xoay vùn vụt, sao đêm như từ trên trời giáng xuống, quây quần múa may quanh nàng, tấu khúc nhạc vĩ đại của tĩnh lặng.

Trong lòng nàng tràn ngập một cảm giác chưa từng có, tựa như một thứ tình yêu thâm trầm, thứ tình yêu này là đất trời vô hạn khuếch triển trong tâm linh nàng, không có biên giới, dưới đây tình yêu lại ẩn tàng tình yêu sâu xa hơn, tình yêu làm cho mọi sự vật đều biến thành hoàn mỹ không khiếm khuyết, sinh mệnh không còn chút xiu nuối tiếc gì nữa.

Nhất thời nàng đã hoàn toàn quên sạch mọi chuyện đời đã từng làm nàng phiền muộn, cứ như những chuyện đó chưa từng tồn tại. Đất trời chỉ còn lại một mình nàng, đơn thuần mà vĩnh hằng.

- o O o -